



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 51 / II Legislatura / Quart període

Dijous, 10 d'octubre de 1985

Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local

Presidència
de l'Il·lustre Sr. Jaume Camps i Rovira

Sessió informativa
amb l'H. Sr. Conseller de Treball
sobre el compliment de la Resolució 23/II

SUMARI

El debat del segon punt de l'ordre del dia s'inicia a les cinc de la tarda i tretze minuts.

Sessió informativa amb l'H. Sr. Conseller de Treball sobre el compliment de la Resolució 23/II, sobre el Retorn del Patrimoni Confiscat a les Organitzacions i les Entitats Polítiques, Sindicals, Cíviques i Culturals l'Any 1939 (Punt segon de l'ordre del dia.)

Exposició : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 678).*

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les sis en punt.

Preguntes subsegüents a l'exposició de l'H. Sr. Conseller

Sobre les actuacions que podria emprendre el Govern central per resoldre aquesta qüestió

Formulació : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 681).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 681).*

Repregunta : *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 681).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 681).*

Sobre la situació legal de cadascuna de les entitats afectades

Formulació : I. Sr. García i Sáez (S) (p. 682).

Resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 682).

Repregunta : I. Sr. García i Sáez (S) (p. 682).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 682).

Sobre una possible discriminació entre els béns de procedència sindical i els que foren confiscats a altres entitats

Formulació : I. Sr. Torres (ER) (p. 683).

Resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 684).

Repregunta : I. Sr. Torres (ER) (p. 684).

Sobre el patrimoni mixt

Formulació : I. Sr. García Sánchez (S) (p. 685).

Resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 685).

La sessió s'aixeca a dos quarts de set de la tarda i deu minuts.

La sessió informativa amb l'H. Sr. Conseller de Treball sobre el compliment de la Resolució 23/II constitueix el punt segon —únic que es transcriu— de l'ordre del dia d'aquesta sessió, el debat del qual s'inicia a les cinc de la tarda i tretze minuts. Presideix la sessió l'I. Sr. Camps i Rovira, acompanyat del Vice-president, I. Sr. Siurana, i del Secretari, I. Sr. Joaniquet. Assisteix la Mesa el Llet-rat Sr. Ferret.

Hi són presents les Diputades i els Diputats membres de la Comissió I. Sr. Martí, I. Sr. Camps i Vallejo, I. Sr. Montalat (en substitució de l'I. Sr. Masó), I. Sr. Subirà, I. Sr. Calzada, I. Sra. Busquets, I. Sr. Pont, I. Sr. Sendra, I. Sr. Colomines, i I. Sr. Aligué, pel G. p. de Convergència i Unió; H. Sr. Codina i Torres (en substitució de l'I. Sr. Obiols), I. Sr. Tomàs (en substitució de l'I. Sr. Joaquim Nadal), I. Sr. García i Sáez, i I. Sr. Rísquez (en substitució de l'H. Sr. Armet), pel G. Socialista; I. Sr. Veray (en substitució de l'I. Sr. Fernández), pel G. p. Popular; I. Sr. García Sánchez (en substitució de l'I. Sr. Ribó), pel G. p. del PSUC; i I. Sr. Torres (en substitució del M. H. Sr. Barrera), pel G. p. d'Esquerra Republicana).

Sessió informativa

amb l'H. Sr. Conseller de Treball sobre el compliment de la Resolució 23/II, sobre el Retorn del Patrimoni Confiscat a les Organitzacions i les Entitats Polítiques, Sindicals, Cíviques i Culturals l'Any 1939

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a l'objecte principal de la nostra sessió, que és la sessió informativa de l'Honorable senyor Conseller de Treball sobre el compliment de la Resolució 23/II, sobre el Retorn del Patrimoni Confiscat a les Organitzacions i les Entitats Polítiques, Sindicals, Cíviques i Culturals l'Any 1939.

Tot agraïnt la presència de l'Honorable Conseller, que, a petició d'ell mateix, va demanar aquesta sessió informativa, em plau donar-li la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Senyor President, Il·lustres senyora i senyors Diputats, compareixo avui davant de vostès per tal de donar compte de les actuacions del Consell Executiu de la Generalitat, en compliment de la Resolució 23/II —deu ser «barra dos», i no «barra onze», oi?

El Sr. PRESIDENT : «barra dos», «barra dos».

El Sr. CONSELLER : ...del Parlament de Catalunya, sobre el Retorn del Patrimoni Confiscat a les Organitzacions i les Entitats Polítiques, Sindicals, Cíviques i Culturals l'Any 1939.

Si comencem per donar compte del resultat d'aquestes ges-

tions, que és pròpiament el mandat del Parlament, haig de confessar que, molt a desgrat meu, no hi ha encara una resposta del Govern central i, per tant, les perspectives de retorn són més aviat pessimistes o poc clares.

La setmana passada donava compte a la Comissió de Política Social d'aquest mateix Parlament sobre les actuacions realitzades de cara al retorn del patrimoni confiscat l'any 1939 a les cooperatives.

Si bé les dificultats són pràcticament les mateixes, haig de dir que les possibilitats de retorn a aquestes altres entitats són encara més remotes a causa, en part, de la pressió exercida per aquestes entitats polítiques, culturals, cíviques, no ha estat tan intensa o tan pública, almenys, com ho ha estat l'exercida per les cooperatives i els seus òrgans representatius.

La reclamació de patrimonis confiscats a les entitats polítiques, sindicals, cíviques i culturals s'intensificà durant els anys 77 i 78, si bé cal reconèixer que, en algun cas, els reclamants no gaudien de la legitimació suficient pel fet que es tractava, o bé d'habitants d'algun poble, desitjosos de constituir una entitat cultural i, en definitiva, s'arrogaven el fet de ser successors de l'entitat confiscada, o bé, en altres casos —com el d'algun ajuntament que no tenia res a veure amb l'entitat confiscada i dissolta l'any 1939—, i que actualment només tenien com a vincle el fet d'estar dins el mateix municipi.

Durant el període de la Generalitat provisional, exactament el novembre del 78, el Consell Executiu aprovà un decret pel qual es disposava l'elaboració de l'inventari del patrimoni confiscat a aquestes entitats i s'establí un registre de reclamacions en el Departament de Governació.

És així que l'esmentat Departament publicà a tots els diaris de Catalunya, d'abast general —i fins i tot en algun de caràcter comarcal—, uns anuncis assenyalant la creació d'aquest registre. Així mateix, el Departament de Governació envià a tots els ajuntaments de Catalunya un qüestionari perquè informessin de tots els casos de confiscació de patrimonis, l'any 1939, dins el seu municipi.

Com a conseqüència d'aquesta actuació, es van obrir dinou expedients dins el Departament de Governació, i també se'n van obrir més d'una dotzena al Departament de Treball, al marge dels expedients que feien referència a les cooperatives, atès que en aquest Departament hi havia obert el registre de reclamacions dels patrimonis confiscats a les cooperatives. I, a més a més, hi havia, sovint, la presentació per una mateixa persona d'una reclamació que afectava el patrimoni confiscat a

una cooperativa, i una altra reclamació que afectava el patrimoni confiscat a una altra entitat de tipus cultural, sindical o cívica, dins el mateix municipi.

Em consta que el Govern de la Generalitat provisional va fer diverses reclamacions al Govern central i també molt especialment al Diputat al Congrés per Barcelona, senyor Joan Reventós i Carner, del PSC-PSOE, i avui ambaixador d'Espanya a París.

També tinc informació que el Diputat al Congrés per Esquerra Republicana de Catalunya també féu reclamacions directament al Govern central en aquest sentit, però sobretot pel que feia als diversos locals d'aquest partit existents a Catalunya, tot i que malauradament no s'ha inscrit, no consta en el registre ja esmentat, cap inscripció de reivindicació d'Esquerra Republicana de Catalunya, llevat dels que tenia a Benifallet i a Sant Antoni de Vilamajor.

En tot cas, i a diferència del que va succeir amb les cooperatives, haig de manifestar que, per les raons que sigui, no hi ha hagut, de les entitats polítiques, cíviques i culturals, una pressió continuada del Consell Executiu de la Generalitat, llevat d'algunes aïlladament, com és el sindicat de contramestres, el Ràdium.

El juliol de 1982, el Departament de Governació entregà a la Direcció General de Cooperació, del Departament de Treball, tota la documentació de què disposava atesa la similitud del procés de reclamació seguit amb les cooperatives.

Per part de les entitats o el Parlament, no hi ha hagut cap més reclamació al Consell Executiu, llevat de la que motiva la present Resolució 23/II. I, per respondre-hi, el Consell Executiu va decidir que el Departament al meu càrrec fos l'encarregat de dur a terme la investigació i a realitzar, a partir d'aquell moment, les gestions necessàries.

En els darrers mesos s'ha recopilat la documentació sobre aquestes confiscacions de patrimoni, i resulten ser trenta-set els expedients, dels quals donaré compte al final, però, de tota manera, vull assenyalar que, segons referències que m'han arribat, el nombre d'entitats afectades per les confiscacions van ser més d'un centenar, sense comptar-hi les cooperatives.

Per altra banda, bastants dels expedients oberts no han estat suficientment complets; principalment, perquè els representants no gaudeixen de la suficient legitimació, almenys segons resulta de l'expedient.

Si bé és cert que aquest assumpte és jurídicament complex, considero que el Govern central hauria d'haver resolt el problema amb decisió i, si més no, amb la urgència que hi donava quan el partit que actualment li dóna suport estava a l'oposició.

Pel que fa a les gestions fetes pel Departament de Treball d'ençà d'aquesta Resolució del Parlament, jo haig d'assenyalar les diferents entrevistes que he tingut amb el Delegat del Govern, senyor Martí Jusmet; també n'he parlat amb el mateix Ministre, que em va adreçar per a aquest tema al Subsecretari, senyor Segismundo Crespo, amb el qual també em vaig entrevistar. Amb tot, del resultat d'aquestes entrevistes, no he tingut més que paraules vagues, confuses, sense cap mena de resolució.

Per tant, vaig insistir, també per carta, al mateix senyor Segismundo Crespo — el 4 de juny —, en què textualment li deia: «En relación con los asuntos pendientes de resolver con ese Ministerio, te reitero mi preocupación por la demora en su re-

solución, dado que algunos de ellos requieren una decisión urgente. Se trata de los siguientes temas :». I, entre aquests, no exclusivament, li assenyava amb lletres majúscules: «Patrimonio confiscado a las cooperativas y entidades culturales. Estamos también pendientes de una respuesta sobre la devolución en materia del patrimonio confiscado a cooperativas y otras entidades cívicas y culturales el 1939, ya que no se ha recibido respuesta a ninguna de nuestras solicitudes a este respecto.

»En espera de tus prontas noticias, y en la confianza de que pondrás en ello el interés que la urgente resolución de esos asuntos merece, te saludo muy cordialmente», etcètera.

També en aquesta mateixa data m'adreçava al Delegat del Govern, senyor Martí Jusmet; encara, el juliol, hi insistia. En carta de 17 de setembre insistia en aquest mateix tema, també, amb el mateix Ministre, i haig de dir que, de totes aquestes gestions, no he rebut fins al moment cap resposta clara, cap resposta precisa; sí que haig de dir que, en una conversa telefònica que vaig tenir amb els Subsecretari, senyor Segismundo Crespo, pocs dies després d'haver-li lliurat, d'haver-li fet arribar la meua carta a què he fet referència, el qual em deia que és un tema molt complex, molt delicat, molt difícil d'atendre i que, en principi, no pensaven donar-hi resolució.

Això va ser com a resultat d'una conversa telefònica i, per tant, doncs, jo continuo esperant que em donin resposta escrita a les meves sol·licituds, que havia fet per escrit.

Concretament, si bé és cert que, quant al Ministre, jo simplement insistia en la resolució d'aquest tema. En aquesta carta del 17, per exemple, deia: «Otros temas pendientes que urge solucionar son los referentes a las transferencias pendientes, el del patrimonio sindical, así com el confiscado a cooperativas y otras entidades.» Això, suposo que ell interpreta que jo tinc coneixement que ho va delegar en el Subsecretari General, Segismundo Crespo, i per això no me n'ha parlat més.

Amb el senyor Martí Jusmet, jo insistia en aquests termes: «A mitjan novembre de 1984 us vaig fer a mans un cens de les cooperatives de Catalunya que, segons les nostres dades, van ésser confiscades el 39. Aquest informe us l'enviava a proposta...», etcètera.

»En visites posteriors he recordat aquest tema, com també el dels patrimonis sindicals, segons el Projecte actual de Llei de Devolució del Patrimoni Sindical, de què dispo una còpia, no es contempla de cap manera el retorn del patrimoni de les cooperatives confiscades; em consta, a més, que no hi ha cap altre projecte; és per això que em permeto urgir-vos que em contesteu...» etcètera, tornava a reiterar, li feia memòria d'aquest tema; el 2 de juliol encara hi insistia: «Torno a insistir», li deia literalment, «en la necessitat d'analitzar la situació en què es troba el Projecte de Llei de Devolució del Patrimoni Sindical, així com el retorn del patrimoni confiscat a les organitzacions i les entitats polítiques, sindicals, cíviques i culturals l'any 1939.

»En la meua carta del proppassat 4 de juny ja em permetia urgir-vos sobre aquest particular. La manca de celeritat que envolta la resolució d'uns temes de tanta importància ve confirmada per la meua darrera conversa telefònica amb l'Il·lustríssim senyor Segismundo Crespo, i en especial per no contemplar-se la possibilitat d'una disposició legal de la devolució del patrimoni cooperatiu.

»En aquest sentit, i amb la voluntat de donar-vos una alta

diligència, hauríem de concertar una nova entrevista amb la màxima urgència.»

Val a dir que no he tingut oportunitat de tenir noves sessions, noves entrevistes amb el senyor Martí Jusmet d'ençà d'aquestes darreres cartes. De tota manera és una qüestió en què he anat insistint.

Finalment, també haig d'assenyalar —i en certa manera s'hi ha referit la lectura d'aquestes cartes— que l'actual Projecte de Llei sobre cessió del patrimoni —«Bienes del Patrimonio Sindical Acumulado»—, no es contempla de cap manera ni el retorn de patrimonis confiscats a cooperatives ni el retorn a les entitats polítiques, cíviques o culturals.

Sí que haig de reconèixer, en canvi, que es contempla pel que fa als sindicats. Concretament, la Disposició addicional tercera diu : «Quedarán excluidos de la cesión en uso a los sindicatos de trabajadores y asociaciones empresariales, siempre que ostenten la condición de “más representativos” los bienes y los derechos que, en virtud de la Ley de Responsabilidades Políticas del 9 de febrero de 1939, fueron incautados a las organizaciones sindicales. Tales bienes y derechos serán reintegrados en pleno dominio a dichas organizaciones o, en su caso, a aquellos sindicatos de trabajadores que acrediten ser sus legítimos sucesores.»

Per tant, sembla que, si prosperava aquest text legal, pel que fa referència a aquestes organitzacions sindicals, sí que es contempla la devolució del seu patrimoni; però, evidentment, no hi ha ni el que fa referència a cooperatives ni el de totes les altres entitats cíviques i culturals.

És per això que hem insistit, ja que hi havia, ja, en previsió, l'aprovació d'aquest text legal, que s'hi hauria pogut incloure els dels altres patrimonis confiscats a les altres entitats, a més a més de les cooperatives.

Per a coneixement de vostès, em permetré llegir a continuació la relació d'expedients oberts per la Generalitat, relatius a patrimonis confiscats a organitzacions i entitats polítiques, sindicals, cíviques i culturals l'any 1939. Aquestes entitats són les següents :

Societat Coral La Glòria Sentmenatenca, de Sentmenat; el Centre Agrícola i Social, de Fortià, Girona; Grup Pro Escola Racionalista, Rubí, Barcelona; Centre Democràtic Republicà, Rubí, Barcelona; Centre Agrícola i Unió d'Agricultors, el Pla del Penedès, Barcelona; Societat Obrera La Redemptora, de Lloà, Tarragona; Centre Social Agrari, Santa Llogaia d'Àlguema, de Girona; Unió Local de Sindicats Obrers, Sabadell; Ateneu Obrer i Societat Recreativa de Móra la Nova, Tarragona; Centre Obrer Agrícola, Móra la Nova, Tarragona; Unió de Rabassaires, Capçanes, Tarragona; Centre d'Esquerra Republicana de Catalunya de Benifallet, Tarragona; Societat Obrera de la Fatarella, Tarragona; Societat d'Obrers Agricultors, de Tivissa, Tarragona; Societat d'Obrers Agricultors de Serra d'Almos, Tarragona; Societat Agrícola, Salomó, Tarragona; Casa Bloc, Tarragona; Casal de la Joventut de Figueres, Girona; Federació de Sindicats de Contramestres El Ràdium, Sallent; Ateneu Català de Sallent; Societat de Socors Mutus del Casal Català de Sant Jaume de Llierca; Centre Fraternal i Instructiu de Castellolí; Societat Coral la Dalia Blanca, Artesa de Segre; CADCI (Centre Autònom de Dependents de Comerç i d'Indústria), de Barcelona; Societat d'Agricultors i Obrers, Sant Pere de Ribes; Casa del Poble, de Sitges; Ateneu de Sant

Andreu, de Barcelona; L'Amic del Poble Català, Barcelona; Federació Obrera, Molins de Rei; Círculo Obrero Sabadellense, de Sabadell; Centre d'Esquerra Republicana de Catalunya, Sant Antoni de Vilamajor; Societat Recreativa, Instructiva i de Socors Mutus La Benèfica, de Premià de Dalt; Societat Agrícola de Salomó; Mútua Escolar Blanquerna, de Barcelona; Societat Cultural Recreativa L'Ateneu, d'Esparreguera; Ateneu Obrer Vilomarenc, de Pont de Vilomara; Societat Obrera Corberenca d'Instrucció i Socors Mutus, de Corbera de l'Ebre, i Ateneu Obrer Vilafranquí, de Vilafranca del Penedès.

Per tant, considero que caldria continuar insistint prop del Govern central per tal d'aconseguir una decisió sobre aquest problema pendent de resoldre, i per tant, també crec que caldria que tots els Grups parlamentaris representats en el Congrés dels Diputats —especialment, diria, el que dona suport al Govern— insistissin en una solució definitiva i que resolgui amb justícia, i d'una vegada, els canals d'aquesta justa reivindicació.

Per tant, em sembla que, amb la brevetat d'aquesta exposició —que, per altra banda, havia de ser necessàriament breu—, però considero que vostès, també per altra banda —després d'aquests dies de sessió intensa en el Parlament—, també en mi han de tenir la suficient satisfacció.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller de Treball, per les seves paraules i la seva informació. Continuant el sistema reglamentari, suspendrem la sessió per un termini, que estimo que serà suficient, de mitja hora, per tal de formular les preguntes que els Grups parlamentaris puguin adreçar a l'Honorable senyor Conseller.

Advertim als portaveus de cada Grup de la Comissió que, si en un termini d'un quart d'hora, tenim les preguntes ja a la Mesa, podrem reiniciar la sessió. En tot cas, el termini màxim seria de mitja hora. Però, estiguin amatents a la possibilitat de poder reprendre la sessió amb més celeritat de l'anunciada com a termini màxim.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de sis de la tarda i cinc minuts. La sessió es reprèn a les sis en punt.)

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, es reprèn la sessió.

Les preguntes han estat formulades. Pel Grup de Convergència i Unió, la pregunta és la següent. Ho farem per ordre de major a menor, les llegirem i després en farem fotocòpies per tal que els serveis de Lletrats en puguin tenir fotocòpia i els Grups parlamentaris també. Diu la pregunta de Convergència i Unió : «A l'Honorable Conseller : entenem que la casuística deu ésser complexa, però també, llevat de determinats casos específics, es deuen poder establir uns grans blocs que englobin la majoria de situacions.

»Quines serien, a judici de l'Honorable Conseller, les actuacions que el Govern central podria dur a terme per tal de resoldre de manera plenament satisfactòria aquest problema?»

Dono la paraula al Portaveu de Convergència i Unió, senyor Subirà, per tal que pugui reiterar o explicitar amb més amplitud aquesta pregunta.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, nosaltres pràcticament no l'ampliem; creiem que la pregunta és prou clara, però, en tot cas, el que voldríem precisar és el lligam entre el primer paràgraf i el segon. Nosaltres intentem, en el primer paràgraf, fer

conscients els Diputats de la Comissió que, efectivament, comprem que hi deuen haver situacions, casos específics, d'una enorme complexitat, però també ens imaginem que, en uns pocs blocs, es podrien englobar un tant per cent importantíssim de les situacions que ens ocupen en aquest moment.

I, quan a l'Honorable Conseller li demanem que —si és possible— ens digui quines actuacions del Govern central hauria de dur a terme per resoldre els casos, no ens referim a aquells casos específics i petits —no petits en el sentit de la importància moral del tema, sinó petits en el sentit de la concreció— que poden implicar aquesta casuística múltiple, sinó que es referís fonamentalment a aquells grans blocs, que segurament existeixen, i que podrien resoldre el gran percentatge de les situacions.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER : Jo crec que és possible, en aquests grans blocs, enquibir-hi tots els casos; o sigui, crec que, en justícia, correspon resoldre tots els casos de confiscació que hi va haver, i, per tant, això ho veig viable, i crec que aquests grans blocs haurien de contemplar diferents aspectes : en primer lloc, s'hauria de contemplar la legitimació activa.

Qui té capacitat per reclamar? Aquí, realment, caben diferents casos, però es podria —i s'hauria— de fer una normativa explícita i que fos, a la vegada, puntual, perquè aquest és un problema, en molts casos, molt delicat, perquè hi ha entitats que ja s'han dissolt; entitats que, simplement han desaparegut; entitats que tenen una continuació a través de la supervivència d'alguns socis, altres entitats que, com a tal entitat, sobreviuen... Per tant, aquest és un primer aspecte que s'hauria de puntualitzar i, realment, aclarir i definir molt concretament : qui té capacitat de reclamar. Perquè també es podria donar el cas de la reclamació feta per diferents persones, per diferents entitats. Per tant, aquest és un primer tema que s'hauria de delimitar molt explícitament.

L'altre aspecte important a concretar és el patrimoni a retornar, perquè, de patrimoni, n'hi ha hagut que ha passat a mans de l'Estat, n'hi ha hagut que ha passat a mans de tercers; hi ha hagut patrimoni que es conserva pràcticament igual; hi ha patrimoni que s'ha transformat —hi havia solars que s'han construït—; per tant, també en aquest aspecte cal fer una distinció molt important d'aquell patrimoni que encara està en mans de l'Estat i pràcticament en les mateixes condicions, d'aquell altre patrimoni que, estant en mans de l'Estat, ha estat transformat, sovint per donar-hi un valor molt superior, i aquell patrimoni que, o ha desaparegut o ha passat a mans de tercers.

Per tant, l'Estat pot retornar part d'aquest patrimoni, que està a nom d'ell; un altre patrimoni —si realment l'ha fet, l'ha crescut en el seu valor—, s'hauria, realment, de reconsiderar i aquest patrimoni, que ha passat a mans de tercers, realment, no pot ser retornat com a tal patrimoni, i, per tant, aquí s'hauria de destriar aquell patrimoni que pot ser retornat d'aquell patrimoni que no pot ser retornat i les entitats que el poden reclamar hagin de ser indemnitzades.

Per tant, crec que el tema de la devolució del patrimoni ha de comportar la possible devolució dels patrimonis intactes o pràcticament intactes, i també el rescabament, la compensació del patrimoni confiscat.

Finalment, crec que també, per a la major agilitat del procediment, s'hauria de regular el canal legal a seguir, i, per tant, s'hauria de simplificar el procediment i establir la normativa concreta que haurien de seguir aquests possibles titulars o entitats amb dret a reclamar, se n'hauria de puntualitzar també el procediment a seguir.

Crec que en qualsevol d'aquests diferents casos s'ha d'anar a l'exhaustiva de tots aquells que, d'alguna manera o altra, van restar perjudicats per l'espoliació, per la confiscació que van experimentar en els seus respectius béns.

Per tant, jo crec que la normativa hauria d'englobar, no genèricament els principals casos, que coincidiran en el procediment, sinó que s'haurien de contemplar tots aquells que van ser expropiats, que van ser confiscats en virtut de les disposicions de l'any 1939.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El Diputat senyor Subirà vol repreguntar o vol algun aclariment? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, molt breument. Nosaltres entenem, de les paraules del Conseller, que cal fer aquesta tipologia, que la tipologia pot ser exhaustiva, etcètera, però també ens ha semblat entendre que això és quelcom que ha de ser dut a terme pel Govern de l'Estat. Llavors, jo voldria saber si el senyor Conseller pensa que, en la línia de l'eficàcia, el Parlament de Catalunya, amb els diferents mecanismes —i ara no en prejudic cap— que té al seu abast, podria ajudar. I estic parlant en la línia de l'eficàcia.

El Sr. CONSELLER : Certament. Jo haig de dir que, realment, la competència i la responsabilitat de resoldre aquesta qüestió corresponen al Govern central de l'Estat. Amb tot, jo abans m'he referit a la conveniència que tots els Grups parlamentaris representats al Congrés dels Diputats insistissin en aquest aspecte i, sobretot, fins i tot contemplant que la previsió legal de retornar patrimoni als sindicats —no solament als sindicats més representatius, arran de les darreres disposicions de l'actualitat, sinó d'aquells sindicats que van estar confiscats en virtut de les disposicions de l'any 39—, ja que es contempla la devolució per a ells, també s'hauria de contemplar, igualment, pel mateix criteri, la devolució d'aquests patrimonis confiscats, en virtut de les mateixes disposicions.

Ara, crec, com molt bé suggereix l'Il·lustre senyor Diputat, que el Parlament de Catalunya ha de tenir també els seus mecanismes per poder reforçar la reivindicació aquesta; no puc entrar, jo, en consideracions. Vostès dominen més que no pas jo la mecànica, el Reglament, les disposicions que regulen el funcionament del Parlament, però crec que fóra molt estimable que en poguessin sortir —i, fins i tot, molt millor que pogués ser amb un criteri unànim de tots els Grups parlamentaris del nostre Parlament— algunes disposicions encarrilades a afavorir aquesta reivindicació que considerem tan justa i, per tant, em sembla que hauria de merèixer el suport de tots els Grups de la Cambra.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Subirà vol algun aclariment més? *(Pausa.)* Bé, passem, llavors, a la pregunta del Grup Socialista de la Cambra que pregunta —i ho dic a efectes d'acta— : « Té coneixement, l'Honorable Conseller de Treball, de la situació legal de cadascuna de les entitats que ha relacionat en el seu breu informe i que han estat reclamats? » Jo voldria donar la paraula al Porta-

veu del Grup Socialista, al Diputat Il·lustre senyor Lluís García, perquè pugui ampliar aquesta pregunta, si ho creu convenient.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Breument, perquè potser el sentit de la pregunta no acaba de ser molt precís, m'agradaria que aquestes breus paraules serveixin per aclarir-lo.

Crec que ha quedat molt clar en la intervenció de l'Honorable Conseller de Treball la dificultat —en la seva, sobretot, última resposta a la pregunta del Portaveu convergent— en relació amb la problemàtica específica en què es troben cadascun dels patrimonis confiscats arran del 39.

És a dir, hi ha dos problemes prou importants per tal de veure quina és aquesta complexitat. El primer problema és la diversitat de patrimonis i la diversitat de situacions legals en què es troben aquells que, en bona lògica, tenen dret —no sé si això que ha expressat el Conseller de Treball és el més precís— a la legitimació activa per poder reclamar. La pregunta va en aquesta línia : ¿coneix el senyor Conseller quina és aquesta situació de legitimació activa d'aquests que reclamen? Perquè és evident que això ens podria donar una pista important per saber si, realment, tots aquests que tenen el dret de reclamar, al mateix temps també tenen, diguem-ne, ja, el reconeixement legal perquè pugui ser aquest dret real absolutament clar i precís, perquè això seria un pas important.

Després, una petita incursió en un altre tema que jo considero molt important, que és, arran de la intervenció del senyor Conseller —i la pregunta va en aquesta línia, també—, és evident que el Parlament de Catalunya ha manifestat —tots els Grups de la Cambra— la seva voluntat clara i decidida de donar suport a la reivindicació de totes les entitats que legalment tinguin el dret de reclamar i l'Estat l'obligació de retornar el patrimoni; reafirmar una vegada més que, en qualsevol tipus d'iniciativa, el Grup Socialista donarà tot el suport —si no la iniciativa— perquè això pugui ser possible.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Il·lustre Diputat senyor Lluís García. L'Honorable Conseller de Treball té la paraula.

El Sr. CONSELLER : Moltes gràcies; realment, celebro les seves paraules, perquè ja prejudgen aquest suport que jo venia a demanar.

El que sí que li puc contestar en relació amb la seva pregunta és que jo, ara, de memòria, no li puc contestar amb detall cadascun dels expedients que obren en el Departament de Treball. Però, evidentment, els expedients, en alguns casos, són bastant complets; en altres, notem certes deficiències —ja sense haver procedit a una elaboració per presentar la seva reivindicació concreta—, però en qualsevol cas, en el Departament de Treball obren les dades i em brindo a posar-les, en els casos concrets, a disposició pel que es pugui menester.

D'aquests expedients, realment, alguns pateixen el defecte que la seva legitimació activa no apareix prou clara, però jo diria que aquests són la minoria dels expedients que consten registrats; en tot cas, del que sí que hem de presumir que s'hi deuen trobar la immensa majoria d'aquestes tantes entitats —jo m'he referit, concretament, per dades que se m'han facilitat, no molt puntuals—, que passaven del centenar —independentment de les cooperatives—, les entitats que van

ser confiscades, i, per tant, en el Departament de Treball no consten aquestes de cap manera.

Jo diria que, per falta d'aquesta legitimació, no s'ha pogut instar, ni tan sols en tràmit de registre, aquestes reivindicacions. De tota manera, sí que obra en el Departament de Treball, per transferència del de Governació i per acumulació amb els que portàvem ja en el mateix Departament de Treball, els expedients amb el seu detall i la seva documentació.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. El Diputat senyor Lluís García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Senyor President, només una petita consideració : el senyor Conseller ens ha parlat en el seu primer informe del contingut d'un projecte de llei anomenat «de devolució dels béns confiscats als sindicats», «del patrimoni acumulat», millor dit. Per tant, això indica una línia de solució d'una part del patrimoni que, en principi, fa referència al patrimoni de devolució dels sindicats. Quins són els principis, en tot cas, contemplats per la reclamació de la legitimació activa? Perquè hi ha un problema, i és que, segurament, si aquest Projecte de Llei contempla, com a principi de legitimació activa —és a dir, aquells qui poden reclamar— el fet de la continuïtat, diguem-ne, històrica, que és un element establert, si no ho recordo malament, com a principi per poder reclamar altres patrimonis confiscats en altres països per l'OIT, estableix el principi de continuïtat, si la resta de patrimonis, d'expedients que consten en el Departament, compleixen o no compleixen aquest requisit, i, en tot cas, quina hauria de ser la solució, si no compleixen el requisit de continuïtat en l'activitat desenvolupada per aquella institució?

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Il·lustre Diputat. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER : En el Projecte de Llei que tinc a la vista no es detalla ni el procediment ni els requisits per a aquesta reivindicació. S'obre el camí; jo suposo que hi ha la previsió de desenvolupar-ho a tenor de les disposicions que hauran de desenvolupar el mateix text legal.

Pel que fa referència als expedients de què nosaltres tenim constància, ja m'he referit abans que ara no puc entrar en detall, però de la immensa majoria d'aquests expedients sí que es desprèn una continuïtat, una continuïtat relativa, vull dir una represa d'aquesta continuïtat, perquè realment, aquesta continuïtat en aquestes entitats confiscades, moltes elles per llei també van ser dissoltes, i, per tant, doncs, si hi va haver certa continuïtat va ser, en tot cas, en la clandestinitat.

És per aquesta raó que, és clar, no puc ara jo tampoc entrar nominalment en cadascun dels quaranta i tants expedients que hi ha, però es donen diferents casos que, realment, jo crec que no requeririen massa explicitació jurídica com perquè això pogués ser regulat d'una manera molt senzilla.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller; l'Il·lustre Diputat senyor García, algun aclariment més? (Pausa.)

Passaríem ara a la pregunta d'Esquerra Republicana. El Diputat senyor Víctor Torres pregunta —i ho repeteixo a efectes d'acta— el següent : «Molts dels béns patrimonials confiscats als partits polítics i organitzacions diverses al final de la Guerra Civil i a l'empara de la Llei de Responsabilitats Polítiques estan inscrits al Registre de la Propietat a favor de l'Estat. S'han donat ja nombrosos casos de devolució d'alguns d'a-

quests béns als seus legítims propietaris —Blanes, Terrassa, Castellans, Cervera, etcètera—, però aquesta devolució es limita a la possessió, a la utilització dels locals o els edificis i exclou el domini, perquè, per obtenir-lo, cal prèviament tenir la possibilitat de cancel·lar les inscripcions fetes al Registre de la Propietat. Sembla que el Projecte de Llei de Retorn dels Béns Sindicals preveu la restitució del ple domini dels béns confiscats, segons que ens n'ha informat l'Honorable Conseller. Si això és així, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya formula la següent pregunta a l'Honorable Conseller: ¿Pot considerar-se acceptable que es procedeixi a una discriminació entre els béns de procedència sindical i aquells altres que foren confiscats a les entitats polítiques, culturals, cíviques, etcètera? ¿Per quina raó es pot restituir el ple domini als uns i únicament la possessió als altres? ¿No creu el Consell Executiu que hauria de posar tota la seva autoritat a contribució per tal d'aconseguir un tractament igualitari, tractant-se de béns patrimonials espoliats en virtut del mateix abús de poder?» Em plauria donar la paraula al Diputat senyor Víctor Torres per tal d'aclarir —encara que és prou explícita— la pregunta que acaba de formular.

El Sr. TORRES: Gràcies, President. Sí, efectivament, jo també comparteixo el criteri de l'Honorable Conseller, i amb això no invento res: és un problema extraordinàriament complex.

El Diputat que els parla s'ha apropiat fa molt de temps a aquest problema, per raons que després, si hi ha tolerància, podré explicar, i efectivament, ens hem pogut adonar que, malgrat la bona voluntat —que jo no dubto que existeix en les esferes actuals del poder— per solucionar aquest problema —i en aquest sentit, jo em permeto recordar la meua intervenció del mes de febrer, aquí, en aquesta mateixa Comissió, citant textualment paraules del Ministre Miguel Boyer, el qual feia un reconeixement absolut i sincer de la injustícia d'aquestes situacions i de la seva voluntat, i la del seu Govern, de reparar-ho amb una restitució *in integrum*, podríem dir-ne, allà on fos possible, i amb una reparació en espècies allà on això no fos possible, a causa de les múltiples circumstàncies que s'han produït, evidentment, pel pas del temps, i que evocava molt justament l'Honorable Conseller.

Que és un problema de complexitat de situacions, és evident; és un problema de complexitat de situacions. No es pot comparar —per exemple, el problema d'un bé patrimonial que va ser ocupat per les tropes franquistes el 1939, que després va ser posat en adjudicació, per exemple, i que hi ha hagut una successió de títols de propietat que s'hi han inserit, i que figuren en el Registre de la Propietat— aquest cas, que és de difícilíssima solució, ho reconec, amb els casos en els quals no hi ha hagut terceries, intervenció de terceries ni transmissions de propietat.

Per tant, els casos, ja d'entrada, són diversos i de difícil solució, però és que hi ha un problema que, al meu judici, és a la base de tot el problema, i és el següent: fins avui dia —àdhuc aquells casos en els quals la solució podria ser extremament senzilla, i ara em referiré, si el senyor President m'ho permet, a un cas que l'Alcalde de Lleida i jo coneixem perfectament, que és el cas del patrimoni de Joventut Republicana de Lleida; és un casal que va ser construït el 1919, gràcies a les aportacions dels ciutadans de Lleida, etcètera, i que és un casal magnífic

que està en ple centre de Lleida i que avui dia té un valor urbanístic considerable.

Aquest casal va ser ocupat per les tropes franquistes el mes d'abril del 1938; s'hi va instal·lar la Guàrdia Civil, en va fer una caserna, i la Guàrdia Civil encara hi és, és allà. És a dir, que no hi ha hagut cap transmissió de propietat, i, naturalment, en el Registre de la Propietat hi ha una inscripció que diu: «La finca urbana situada en la Avenida de Blondel, número tantos, se compone de tantas plantas», etcètera, «fue confiscada a la Joventut Republicana por su adhesión al Frente Popular», etcètera, totes aquestes coses, i allí posa que el propietari legítim d'aquella finca urbana és l'Estat.

Bé, ara resulta que la Guàrdia Civil se'n va, d'aquell casal. La Guàrdia Civil se'n va perquè li fan una caserna; la pobra Guàrdia Civil ha estat quaranta anys en un local que no té cap mena d'adequació a les funcions que ha d'exercir, i ha fet prova d'una gran bona voluntat, i han hagut, realment, de fer prova d'això, de bona voluntat, per tal d'assumir les funcions que els correspon.

Però, en fi, avui dia la caserna que els és destinada està ja molt avançada, i, probablement, a final d'any estarà acabada. A final d'any, començaments de l'any que ve.

Jo vaig parlar amb el senyor Governador Civil de Lleida fa escassos dies, i em va dir el mateix que ens han dit a nosaltres en les esferes governamentals de Madrid, que, en casos com aquests, no hi ha problema; no hi ha problema de possessió, perquè a nosaltres ens va dir —en presència de l'Alcalde de Lleida, que va tenir l'extrema amabilitat d'acompanyar-nos en una gestió que considero importantíssima, a tenir una entrevista amb el senyor Carlos Sanjuán, que era aleshores Director General o Subsecretari Tècnic del Ministeri de Governació— que, en el cas aquell, per al qual nosaltres vam presentar la documentació completa, que en aquell cas no hi havia problema; és a dir, **no** hi havia problema... Diu: «Cuando la Guardia Civil se vaya, ustedes se van allá, ponen la banderita en el balcón, y nosotros no diremos nada.» Això és el que va dir textualment el senyor Carlos Sanjuán. Bé, ja és alguna cosa! Ja és alguna cosa, perquè nosaltres sabem que, el dia que se'n vagi la Guàrdia Civil, anirem a buscar una gran bandera i l'anirem a posar allà, i farem una gran festa. Però el cas no és aquest! El cas és que no cancel·larem la inscripció del Registre de la Propietat, i nosaltres podem anar allà, podem ballar, podem fer festes, podem fer conferències, ens hi podem passejar, però no podem ni llogar, ni emmanlleva, ni vendre, perquè no serem els legítims propietaris d'aquell edifici.

I aquest és el tema de fons. És a dir, nosaltres creiem que, la intervenció que s'hauria de fer —per això deïem aquí, en la nostra Proposició no de Llei «els mitjans legals»—, és a dir, que s'haurien de trobar els viaranys legals, el llit legal per tal de permetre a aquelles entitats, que no tenen problemes majors —des del punt de vista de transmissió de propietats—, que poden provar d'una manera claríssima la continuïtat en la legítima propietat que, en el cas que hi hagi una possibilitat de restitució de l'ús, se'ls doni per la mateixa ocasió el ple domini.

Aquest és el... I, és clar, llavors, si l'Honorable Conseller ens diu que en el Projecte de Llei de Devolució del Patrimoni Sindical es preveu la restitució del ple domini, aleshores, la meua pregunta és claríssima: si es preveu aquesta possibilitat per a un problema que també té la seva complexitat —igual per

als partits polítics, igual, perquè la CNT i la UGT i les *casas del pueblo*, també em suposo jo que deu haver problemes d'interpenetració, de propietari, etcètera, de transformació dels béns urbans, etcètera. Si allí es veu o es preveu un dispositiu legal que permeti la restitució *in integrum* —als legítims propietaris que puguin justificar-ho— del ple domini d'aquells béns confiscats, espoliats al final de la guerra civil, nosaltres, el que demanem és el mateix tracte; no superior ni inferior : el mateix tracte que es fa per als sindicats, que es faci per als partits polítics, les entitats cíviques i culturals, cooperatives, etcètera.

Aquest és el tema, no? I el que nosaltres voldríem, en l'esperit de la nostra Proposició de Llei, és que el Govern de la Generalitat de Catalunya, que forma part de l'Estat espanyol —que forma part integrant de l'Estat espanyol—, utilitzés la seva influència per fer valer i per presentar —a les autoritats competents de Madrid —que són elles, qui ho han de resoldre, això ho reconec perfectament— els casos aquests : no el cas de Lleida, ni el de Girona, no, no; el conjunt de casos que puguin significar una reivindicació global per a totes aquelles entitats que han sofert un perjudici claríssim en el si, en l'interior del territori català.

Aquest és el tema de la nostra intervenció, i això, nosaltres voldríem que es fes, i jo sé que, pel que ha dit l'Honorable senyor Conseller, s'ha començat a fer, que s'han fet els primers passos, però el que nosaltres voldríem és que això no s'abandonés, que aquesta actitud reivindicativa continués, i, a més, hi ha una certa pressa, perquè, és clar, des d'aquelles requisites de l'any 39 fins ara, han passat molts anys, i les persones que poden justificar una certa continuïtat en aquella propietat, es van morint i arribarà un dia que no hi haurà persones capaces de reivindicar res de res. I això seria una autèntica injustícia per a la nostra societat i per a la nostra societat democràtica.

Per tant, és un problema...; no vull dramatitzar, i poden creure les senyores i els senyors Diputats que no em fa parlar la passió d'un bé patrimonial al qual jo estic particularment acostat, sinó que és un problema de conjunt, és un problema de justícia, que comprèn una quantitat d'entitats que van ser injustament espoliades, i que em fa l'efecte que, encara que només fos per tranquil·litat de consciència de tots nosaltres, s'hauria de fer l'impossible perquè aquesta injustícia històrica quedés reparada de la manera que ha de ser reparada.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Il·lustre Diputat. L'Honorable Conseller el respondrà. Si em permet un petit incís, de tota manera, des del punt de vista jurídic, des de la posada de la «bandereta», en virtut de la *usucapio contratabulas*, al cap d'uns anys seria d'Esquerra Republicana, un altre cop, aquest local. Evidentment, això és una solució jurídica que preveu el Codi Civil, però sabem que és un màxim de trenta anys, i, a bona fe, són molt menys anys : són cinc. Però, a part aquesta solució jurídica, que, òbviament, no és la que vostè demana, senyor Diputat, dono la paraula a l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER : Moltes gràcies. Evidentment, la seva exposició de la pregunta ha estat molt explícita, i jo encara afegiria què, fins i tot, comporta la implicitat de la resposta. Comparteixo el seu criteri; ja m'hi he referit extensament abans, fins i tot en donar resposta a la primera pregunta que s'ha fet aquesta tarda sobre aquest tema.

Realment, hi ha la qüestió del greuge comparatiu, arran

que, quant als sindicats, els contempla aquesta disposició legal, i no contempla els altres patrimonis confiscats a altres entitats. Això feia, precisament, contemplar l'esperança que es continués en aquesta línia i hi hagués, doncs, algun projecte legislatiu que vingués a esmenar aquesta discriminació.

De les entrevistes i les paraules que hem tingut amb els representants del Ministeri a Madrid, no arribo a aquesta conclusió, sinó que a mi, concretament, em deien : «No, per als altres casos, que segueixin la via civil de reclamació ordinària». És clar, això no ens soluciona molts dels casos; alguns, concretament, l'exemple que vostè ha mencionat, sí, ja, diríem, té una solució; encara, m'apuntaven aquí, el Vice-president deia : «Potser, mentrestant, fins i tot s'estalvien d'haver de pagar la contribució.» (*Rialles.*) Però, és clar, no és aquest, el camí. Sobretot, el greuge comparatiu, cal establir-lo, llavors; fins i tot, moltes d'aquestes entitats van recuperant la possessió, l'usdefruit —no la propietat; però, si de moment, recuperen l'usdefruit, ja poden accedir a la propietat o plena propietat—, però, sobretot, això es fa més greu comparant-ho amb aquelles entitats el patrimoni de les quals ha passat a mans de tercers, s'ha transformat i tal.

Per tant, és per això que crec que és de tota justícia reivindicar una solució que passi per rescabalar tots aquests danys, tota la devolució d'aquests patrimonis —els que siguin possibles— o la seva indemnització en els casos en què això no sigui possible. Evidentment, indemnització que ha d'anar a càrrec de l'Estat, perquè l'Estat va ser qui va fer l'expropiació.

Quant a l'altra pregunta —si no crec que el Consell Executiu ha de posar tota la seva autoritat a contribució per tal d'aconseguir aquesta igualtat de tracte—, evidentment, i crec que ho estem fent i que continuarem fent-ho; per això, també, jo reclamava, demanava el suport de tota la Cambra, perquè crec que serà molt més eficaç la seva reivindicació pels motius que abans ja he mencionat.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres vol repreguntar?

El Sr. TORRES : (*Per causes tècniques no s'ha pogut transcriure aquesta part de la intervenció de l'I. Sr. Torres.*) ...i la nostra intenció, en formular aquesta Proposició no de Llei que vam tenir la sort que fos aprovada per unanimitat, era precisament això : incitar el Consell Executiu a fer els primers «tocs», podríem dir-ne, amb vista a una possible intervenció. Ara ja sabem que les primeres respostes no són pas excessivament encoratjadores; és el menys que podem dir, no? Més aviat inciten al pessimisme que a una altra cosa. És una raó suficient i suplementària per tal de recollir —i, personalment, en nom del meu Grup, em plau recollir-ho— que, potser sí que hauríem d'estudiar la possibilitat que els Grups parlamentaris —que no crec que discrepin d'una manera fonamental de cap d'aquests temes plantejats— trobéssim una via parlamentària per tal de donar suport a l'acció del Consell Executiu de cara al Govern de l'Estat, que és, en definitiva, sobre qui recau la possibilitat de resoldre amb plena justícia aquest afer; per tant, jo també m'associo a aquesta..., i això no cau en orelles d'un sord, sinó que nosaltres farem el possible per posar-nos en contacte amb altres Grups parlamentaris per veure si trobem un viarany que permeti donar a vostès —Consell Executiu— la possibilitat d'intervenir encara més eficaçment de cara al Govern de l'Estat en vies del restabliment d'aquesta justícia històrica.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Il·lustre Diputat. Finalment, el Diputat del PSU de Catalunya formula la següent pregunta, que llegeixo a efectes d'acta.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Sí, señor Presidente...

El Sr. PRESIDENT : Un moment, si us plau, senyor Diputat. «Honorable Conseller, manifesto el meu total acord amb la devolució del patrimoni confiscat, però què resultarà del patrimoni mixt, en aquest cas en què tant el patrimoni confiscat com el patrimoni acumulat estan barrejats? Continuarà essent una font permanent de conflicte?»

Dono la paraula al senyor Cipriano García perquè explici i complementi, si li cal, aquesta pregunta.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Senyor Conseller, de acuerdo con la información, por cuanto es de lo que se trata, de informarnos de un proyecto de ley que plantea la devolución del patrimonio confiscado en 1939, y de acuerdo con esta devolución, que debe realizarse —hemos manifestado siempre nuestro total apoyo a ello—, sin embargo, dentro del patrimonio confiscado en los años de la dictadura, ha habido un patrimonio mixto acumulado, también, dentro de ese mismo patrimonio. ¿Quiénes son o quiénes van a ser —yo sé que usted no tiene, en este caso, la llaves para manifestar...— los acreedores de esta parte de este patrimonio mixto —que se funde y se confunde con ese patrimonio que fue confiscado en 1939—, que va a ser continuamente una fuente de conflicto, en virtud de que el patrimonio acumulado, es decir, va a pasar a potestad del Estado para uso, pero que se viene, durante un largo período de tiempo, prolongando esta situación, que se viene, al mismo tiempo, haciendo repartos, y nos encontramos que en diciembre próximo va a hacer un año de un conflicto, en Barcelona, de una transcendencia importante, que tuvo una repercusión pública, por reclamación de un patrimonio acumulado —que ya sé que esto se discutirá aparte, está en cuestión aparte. Pero el hecho concreto es que nos encontramos con un patrimonio mixto que está dentro, que no define bien los límites de ese patrimonio, la ley, que las centrales sindicales en Barcelona no tienen ningún local disponible para poderse reunir, ni un local todavía, cedido en Barcelona, y nuestra preocupación es si ese patrimonio es una forma más de dilapidar, por ese camino, lo que es el patrimonio acumulado para, cuando llegue el momento en que haya lo menos disponible de patrimonio acumulado, para poder ceder a las centrales, y en este caso, en Barcelona, un local donde poder reunirse. Yo sé que usted no es la solución, en este caso, pero ésta es mi pregunta, porque creo que debemos reaccionar ante eso, porque hay un patrimonio mixto metido dentro de eso. Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Il·lustre Diputat. El senyor Conseller té la paraula per respondre-li.

El Sr. CONSELLER : Moltes gràcies. Evidentment, jo m'haig de referir al que afecta el patrimoni confiscat l'any 1939. Crec, realment, que són circumstàncies molt complexes,

aquesta gamma diversa de situacions en què es troben diferents patrimonis —uns que han passat a tercers, simplement; uns altres, que es troben en una situació mixta, que són compartits amb diferents entitats—, però, en definitiva, la qüestió és resoldre la devolució dels patrimonis a aquelles entitats que van ser confiscades l'any 39 —i, entre elles, les sindicals, i els sindicats ja es contemplen en aquest projecte legal—, la devolució dels seus patrimonis o, bé, quan això no és possible —per tots aquests altres casos que es donen, molt complexos realment, però que tots tenen una solució i una solució equitativa—, d'una compensació indemnitzadora.

Per tant, quan no es pot tornar el patrimoni, s'ha d'entrar a rescabalar, a compensar econòmicament el patrimoni que se'ls va espoliar, i, per tant, aquesta solució és fàcil, sempre tenint en compte que s'haurà de partir del fet que moltes d'aquestes entitats hauran de ser indemnitzades, que el patrimoni no els podrà ser retornat. I, atès que no els podrà ser retornat el patrimoni, hauran de rebre una compensació indemnitzadora.

Això, per la raó que he dit abans, pel criteri de justícia de no-discriminació, perquè hi hauria algunes entitats —amb el mateix dret que unes altres entitats—, i perquè l'atzar ha fet que el seu patrimoni quedés a mans de l'Estat, els podrà ser retornat sense més problema, i altres entitats, que el seu patrimoni s'haurà transformat, haurà desaparegut o haurà passat a mans de tercers, s'haurà d'estudiar la manera de valoració i d'indemnització.

Per tant, jo entenc que, realment, en aquells casos-marc que suggeria la primera intervenció de l'Il·lustre Diputat aquesta tarda, contemplant aquests diferents casos en què es poden enquibir les diferents situacions, realment s'hi han d'enquibir, també, aquests d'aquests patrimonis que han quedat en un ús mistificat i encara més complicat, de vegades, quan són sindicats i altres sindicats els que fan ús d'aquest patrimoni.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat senyor Cipriano García, vol repreguntar? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Llavors, conclòs el punt de l'ordre del dia, que les últimes paraules siguin per agrair la presència de l'Honorable Conseller de Treball, per la seva informació, i agrair a totes les senyores Diputades, Il·lustres Diputats i Diputades d'aquesta Comissió Primera, les seves preguntes i el seu capteniment respecte a aquest problema, i dir al senyor Conseller —i amb això em faig ressò del criteri que ha semblat unànime de la Comissió—, que, òbviament, la Conselleria de Treball trobarà en el Parlament de Catalunya i en aquesta Comissió el suport necessari per endegar una bona marxa pel que fa a la reclamació d'aquest patrimoni confiscat, per la via legal i com estatutàriament sigui possible. Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER : Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de set de la tarda i deu minuts.)

Parlament de Catalunya

LLIBRE DEL CINQUANTENARI



CONTINGUT:

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.
6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.
7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

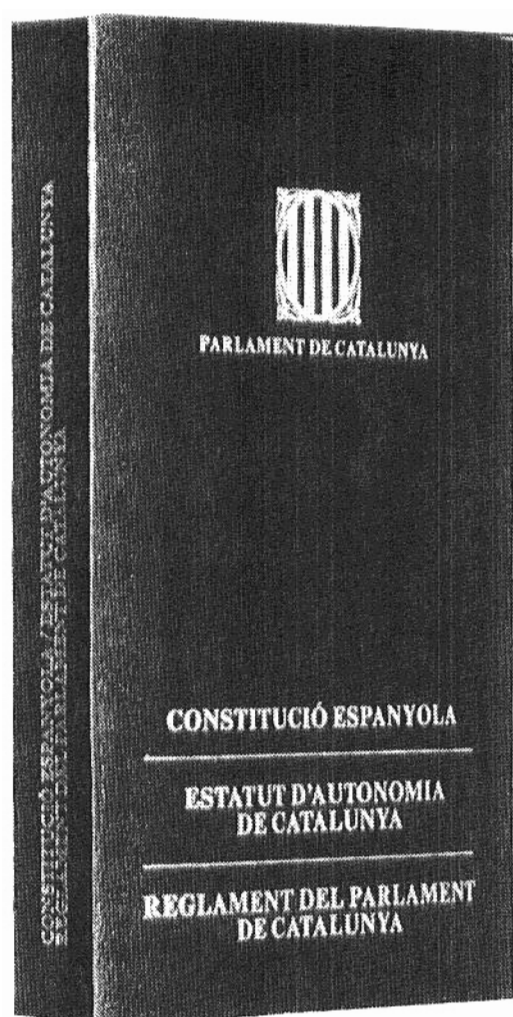
1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Saurer i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Víctor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA



Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i
sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament
de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la
Ciutadella, Barcelona -3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població.....

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data..... de..... de 198 envia

per..... (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... dede 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3